

[Birthe Nielsen]

bejde, og det viste sig i forbindelse med den arbejdssituation, at vedkommende skulle have ændret nogle redskaber, et omstillingsbord, og det kostede ca. 8.000 kr. Det nægtede man imidlertid fra kommunens side at yde til denne person, det drejer sig om. Det betød, at hvis vedkommende ville have det job, måtte vedkommende selv betale. Man lagde den blindes indkomst til grund, idet man sagde: De tjener for meget, her må De selv betale. Ganske vist hjalp blindeorganisationen patienten med at anke, og man vandt sagen i den sociale ankestyrelse. Men jeg synes, det er ganske urimeligt, at kommunerne kan sidde og vurdere med det resultat, at et blindt menneske, som har gennemgået en uddannelse, bliver nægtet det, der er et vilkår for i det hele taget at tage imod det arbejde, og at vedkommende selv skal betale for installation for at kunne arbejde det pågældende sted. Det finder jeg ganske urimeligt. Jeg mener ikke, at man her skal lægge en indtægt til grund, når det drejer sig om en udgift, som er nødvendig for bestridelse af arbejdet. Forholdet er jo det, at den handicappede ikke får sin invalidepension, når vedkommende har en arbejdsindtægt.

Når jeg har sagt dette om det sociale område, vil jeg godt pointere, at de handicappede ønsker ikke at blive opfattet som stakler, som man skal yde nogle transbestemte ydelser til. Det, de ønsker, er ikke at blive betragtet som tilfælde, der udelukkende hører under social- og sundhedsforvaltningen, selv om de er brugere af det sociale system i lighed med så mange andre. De ønsker en samfundspolitik, der først og fremmest er positivt indstillet over for de gener, det medfører at have et handicap. Det betyder, at man skal planlægge handicapvenligt. Det betyder også lige adgang til skolegang, videreuddannelse, erhverv og til kultur- og andre fritidsaktiviteter. De handicappedes tilværelse er i øvrigt også dyrere end andres, fordi det er dyrere for dem med transport, vedligeholdelse af hjælpemidler og også ekstraordinært slid på beklædning osv. Det samme gælder for medicin og diætmad. Det er derfor også katastrofalt, at man i forbindelse med ændringerne i bistandsloven her fra 1. januar har ændret reglerne vedrørende livsvigtig medicin.

En anden ting i den forbindelse er, at vi kunne indrette vore boliger meget mere hen-

sigtsmæssigt ikke blot i nybyggeriet, men også i den ældre boligmasse i forbindelse med byfornyelse. For jo mere handicapegnet samfundet er indrettet, jo mindre belastende bliver tilværelsen for den handicappede. Et handicap i sig selv kan der måske ikke gøres noget ved – den blinde kan ikke gøres seende, den døve kan ikke bringes til at høre – men vi kan ved at indrette vores samfund med omtanke og stille de rigtige hjælpemuligheder til rådighed gøre tilværelsen nemmere og skabe mere menneskelige rammer for større livsudfoldelse. Normalisering har ikke meget med den handicappede selv at gøre. Det bestemmes af det omgivende samfunds indstilling og indretning.

Aase Olesen (RV):

I forbindelse med den række af forskellige »år«, som FN har vedtaget i løbet af de senere år, har man oplevet en diskussion hvert år om betimeligheden af året. Ikke mindst da der var tale om kvindeår og børneår, fremhævede man her i Danmark ustandselig, at det først og fremmest drejede sig om disse års betydning for u-landene. For handicapåret mener jeg, det er meget væsentligt at slå fast, at selv om man også dér har tænkt på u-landene, er der en meget stor opgave også i alle i-lande. Det vil altid for et samfund, ligegyldigt på hvilket udviklingstrin det står, være en udfordring, at der findes mennesker, som er anderledes stillede end det store flertal. Og det vil altid være en opgave at have specielt opmærksomheden rettet på, om vi giver handicappede rimelige vilkår.

Forespørgerne understregede i deres indledning, at hensigten med denne debat ikke var at uddybe kløften mellem partierne. Det radikale venstre vil gerne notere, at det mener vi bestemt heller ikke der er behov for, og vi mener, at regeringens indlæg ved socialministeren her i dag så decideret var udtryk for, at man ønsker at skabe en fordragelig tone i denne debat. Det gælder ikke alene tonen i indlægget, men i høj grad også indholdet.

I redegørelsen fik vi at vide, at selv om organisationerne ikke har ønsket at fortsætte i den nationale komité, så har sekretariatet støttet det alternative handicapår, og det mener vi er rigtigt. Vi har også noteret os, at dommer Kallehauge er blevet sendt til FN